

71. Lov om revalidering. (Socialminister *Bomholt*).

[A. sp. 799. C. sp. 693].

Fremsat mundtligt ¹¹/₁₁ (F. sp. 582). 1. beh. ¹⁹/₁₁ (F. sp. 843). Partiernes ordførere: Edel Saunte, Søren Andersen, Gertie Wandel, Else Zeuthen, Gøting (ved 2. beh. Kristian Kristensen) og Ragnhild Andersen. Henvist til udvalg på 17 medlemmer (Edel Saunte, Kaj Andresen [formand], Bladt, Carl P. Jensen, Peter Kristensen (Ålborg), Mørk, Robert Sørensen, Else Zeuthen [næstformand], J. M. Pedersen (fra ²⁴/₁₁ Ayoë Herbøl), Søren Andersen, Kr. Juul, Skov Jørgensen, Krogh, Lorentzen, Gertie Wandel, Gottschalck-Hansen og Asger Jensen). Betænkning (B. sp. 537) afgivet ¹⁸/₃. 2. beh. ²⁹/₃ (F. sp. 4650). Henvist til fornyet udvalgsbehandling. Tillægsbetænkning (B. sp. 835) afgivet ²⁹/₃. 3. beh. ³¹/₃ (F. sp. 4699). *Loven stadfæstet 29. april 1960.* (Lovt. nr. 170).

Om baggrunden for loven skal — idet der i øvrigt henvises til de udførlige bemærkninger, der ledsagede lovforslaget, og den meget fyldige redegørelse for den hidtidige udvikling i socialministerens fremsættelsestale — anføres:

Der har hidtil spredt i lovgivningen været en række specielle bestemmelser, som hver på sit område har tilsigtet at løse særlige sider af de erhvervshæmmedes problemer. Det er karakteristisk for de fleste af disse bestemmelser, at de enten har taget sigte på bestemte grupper af handicappede eller på anden måde været begrænset til bestemte persongrupper efter forsikringsforhold, årsagen til skadens opståen eller lignende.

Loven af 25. maj 1956 om samordning af foranstaltninger for erhvervshæmmede (årbog 1955-56, side 272) har haft til hovedformål at søge gennemført en regulering af visse organisatoriske forhold og har således ikke sigtet mod en samling eller udbygning af de for revalideringsarbejdet gældende lovbestemmelser, hvilket er i høj grad ønskeligt og af betydning for det praktiske revalideringsarbejde.

Det har i de seneste år af myndigheder og institutioner, der deltager i revalideringsarbejdet, været fremhævet, at behovet for udbygning af revalideringsforanstaltninger er stærkt stigende. Der er en stadig voksende erkendelse af, at sygdomsbehandling ikke kan anses for heldigt gennemført, før den syge eller ulykkesramte igen har opnået den størst mulige grad af færdighed i at udføre dagliglivets funktioner og så vidt muligt har genoptaget sin tidligere beskæftigelse eller på anden måde er tilfredsstillende erhvervsmæssigt placeret. Denne erkendelse medfører, at kravene til revalideringsfor-